

Sygn. akt X Ga 143/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu X Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Ewa Kaźmierczak

Protokolant st. sekr. sąd. Mirosława Klimowicz

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2015 r., w P.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko R. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. z dnia 30 grudnia 2014 r. sygn. akt X GC 1507/14

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO Ewa Kaźmierczak

X Ga 143/15

UZASADNIENIE

Powód: (...) spółka akcyjna w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego: R. K. kwoty 1.429,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wniesienia pozwu i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazywał, że sprzedał pozwanemu wyroby hutnicze, za które pozwany zapłacił z opóźnieniem. Powód w związku z tym wystawił pozwanemu noty odsetkowe tytułem należnych skapitalizowanych odsetek ustawowych.

W dniu 28 marca 2014 r. wydano nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W ustawowym terminie pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu zarzucano, że z pozwu nie wynika z tytułu jakich umów sprzedaży pozwany uiszczył należności z opóźnieniem, a dowodem na nieterminową zapłatę nie mogą być wyłącznie noty odsetkowe.

Pismem z 16 października 2014r. powód uzupełnił pozew precyzując, w oparciu o jakie faktury VAT i jakie wpłaty pozwanego wyliczył odsetki ustawowe. Do pisma załączono stosowne faktury z dowodami zapłaty.

W odpowiedzi, pismem z 27 października 2014r., pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda, wskazując, że z treści faktur VAT wynika, że należności tam wskazane były przedmiotem cesji wierzytelności.

W piśmie z 4 listopada 2014r. powód wyjaśnił, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przysługuje mu, a nie faktorowi. Na dowód czego załączył pismo faktora z 3 listopada 2014r. (k. 73) i umowę factoringową.

Wyrokiem z 30 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P. zasądził dochodzoną należność z odsetkami i kosztami procesu. Sąd Rejonowy ustalił bowiem i uznał, że pozwany regulował należności wskazane w fakturach VAT po upływie terminów płatności ustalonych przez strony. Powód zawarł umowę factoringu z Bankiem (...) S.A. Na jej podstawie wierzytelności wobec pozwanego, wynikające z faktur VAT wystawionych na potwierdzenie zawarcia umów sprzedaży, zostały przelane na rzecz faktora. Zgodnie z § 11 umowy factoringu w razie opóźnienia w zapłacie wierzytelności będącej przedmiotem cesji przez kontrahenta powoda, bank (faktor) mógł żądać od powoda (klienta) zapłaty odsetek umownych liczonych od terminu płatności wierzytelności do dnia zapłaty długu przez kontrahenta na rachunek faktora. W przypadku zapłaty przez powoda (klienta) na rzecz banku (faktora) odsetek umownych roszczenie wobec kontrahenta (pozwanego) o zapłatę odsetek handlowych (wynikających z umowy lub przepisów prawa) przechodziło na powoda. Pismem z 3 listopada 2014r. faktor potwierdził terminy zapłaty przez pozwanego należności wynikających z faktur VAT wystawionych przez powoda. Jednocześnie faktor potwierdził, że powodowi przysługuje, zgodnie z zapisami umowy factoringowej, wobec pozwanego roszczenie o zapłatę należnych odsetek za opóźnienie w spłacie wymienionych w tym piśmie wierzytelności. W tej sytuacji Sąd uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Odnośnie zarzutu braku legitymacji czynnej powoda Sąd uznał, że niesporne było, iż wierzytelności wynikające z wystawionych przez powoda faktur VAT były przedmiotem cesji, w oparciu o umowę factoringu. Słusznie zauważył pozwany, że zgodnie z § 11 umowy factoringu w razie opóźnienia w zapłacie wierzytelności będącej przedmiotem cesji przez kontrahenta powoda, bank mógł żądać od powoda zapłaty odsetek umownych. Po ich zapłacie na powoda przechodziło zwrotnie roszczenie wobec kontrahenta (w tym przypadku pozwanego) o zapłatę odsetek ustawowych. W ocenie Sądu orzekającego niewątpliwie z zaferowanego przez powoda pisma faktora z 3 listopada 2011r. jednoznacznie wynika, że powodowi przysługuje wobec pozwanego roszczenie o zapłatę należnych odsetek za opóźnienie, a tym samym powód spełnił swoje obowiązki wynikające z § 11 umowy factoringu. Z treści tego oświadczenia nie wynika w żaden sposób by roszczenie to było uprawnieniem, które zaktualizuje się dopiero w przyszłości, po wypełnieniu wobec banku określonych obowiązków. Logiczną jest zatem konstatacja, że doszło między powodem a bankiem do cesji zwrotnej, a faktor, wydając powodowi pismo z 3 listopada 2014r., uznawał istniejący po stronie powoda obowiązek zapłaty odsetek umownych za w pełni zrealizowany, w konsekwencji nie negując prawa powoda do dochodzenia odsetek ustawowych. Sąd podkreślił, że pozwany, powołując się na treść § 11 umowy factoringu, nie zaprzeczył w żaden sposób (art. 210 § 2 kpc, 212 kpc, 227 kpc, 229 kpc) okoliczności, że powód rozliczył się z faktorem z tytułu odsetek umownych za nieterminowe płatności powoda, a uprawnienie do dochodzenia odsetek ustawowych przeszło zwrotnie na powoda.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Zarzucał naruszenie art. 509§2kpc przez niezastosowanie i nie uwzględnienie, że przy przeniesieniu wierzytelności przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o odsetki za opóźnienie i art. 233§1kpc poprzez bezpodstawne uznanie, że powód wykazał legitymację procesową. Z treści uzasadnienia apelacji wynikało, że pozwany oczekiwał wykazania zwrotnego przeniesienia wierzytelności odsetkowych innym dowodem niż pismo faktora z 3 listopada 2014r. Kwestionował, że nie wykazano, iż osoby sygnujące to pismo w imieniu faktora były do tego upoważnione.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie była uzasadniona. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny niezbędny dla rozstrzygnięcia sporu i tu orzekający sąd poczynione ustalenia uznaje za własne. Także ocena prawna ustalonego stanu faktycznego nie budzi zastrzeżeń. Nieważności postępowania, kwestię tę kontrolując z urzędu, nie stwierdzono.

Wbrew zarzutowi apelacji Sąd I instancji uwzględnił okoliczność, że przy przeniesieniu wierzytelności przechodzi na nabywcę roszczenie o odsetki za opóźnienie. Sąd ten uznał jednak za wykazane oświadczeniem faktora z 3 listopada 2014r., że roszczenie odsetkowe przeszło zwrotnie na powoda, co było wynikiem spełnienia przesłanki z §11 umowy factoringowej. Ocena taka oświadczenia faktora nie budziła zastrzeżeń i nie było konieczne wykazywanie przez powoda tej okoliczności innymi dowodami oczekiwanymi aktualnie przez pozwanego, bowiem w stanie faktycznym tej sprawy Sąd Rejonowy trafnie dostrzegł, że pozwany, powołując się na treść § 11 umowy factoringu, nie zaprzeczył w żaden sposób (art. 210 § 2 kpc, 212 kpc, 227 kpc, 229 kpc) okoliczności, że powód rozliczył się z faktorem z tytułu odsetek za nieterminowe płatności, a przez to uprawnienie do dochodzenia odsetek przeszło zwrotnie na powoda. Jeśli zaś chodzi o zarzut dopiero po raz pierwszy podniesiony w postępowaniu apelacyjnym, że nie wykazano, iż osoby sygnujące to pismo w imieniu faktora były do tego upoważnione, to zarzut taki należało uznać za spóźniony, bowiem skoro pozwany okoliczność tę chciał zakwestionować – to winien to uczynić w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Odpis pisma procesowego z 4 listopada 2014r., do którego załączono owo pismo faktora został doręczony pozwanemu, a ten żadnych zarzutów odnośnie załącznika i uprawnień do podpisania pisma przez określone osoby w imieniu faktora nie sformułował – również na rozprawie 16 grudnia 2014r.

Z tych względów apelację pozwanego, jako niezasadną oddalono na podstawie art. 385kpc. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z wynikiem sporu, przy uwzględnieniu stawek urzędowych wynagrodzeń radców prawnych i wartości przedmiotu zaskarżenia.

SSO Ewa Kaźmierczak